

**Overweging 17 juni 11de ZdhJ B 20186 en 17 juni 2018
Ezechiël 17, 22-24 en Marcus 4, 26-34 , Andreasparchie**

Inleiding In de lezingen van vandaag, laat Ezechiël God zelf aan het woord. Het is de tijd van de ballingschap van het Joodse volk. God zelf zal ingrijpen, door een twijgje uit de top van een ceder te planten op een berg, en het zal groeien en vrucht dragen ten koste van de hoge ceder waar hij de twijg uit nam, zo klein begint God.

En in Marcus gaat het over zaaien, ontkiemen en het opschieten van graan, over het vrucht-voortbrengen, tot het tijd is voor de oogst

We denken na over wat ogenschijnlijk zo eenvoudig en zo klein is, over wanneer we zaaien, in welke grond, wanneer is de oogst rijp, en over wat is aarde eigenlijk.....?

Overweging

We luisterden naar verhalen en liederen verstaanbaar en invoelbaar voor alle mensen, voor alle volkeren en culturen van alle tijden.

Verhalen die nooit verslijten omdat ze zo waar zijn als maar kan. Ze gaan over waar de mens ten diepste behoefte aan heeft, nodig heeft, naar verlangt: naar goedheid, vrede en rust, naar liefde, bescherming, vergeving, delen.

In tijden dat het uiterlijk goed gaat, en wij ons laten leiden of is het misleiden? door reclame, of voorbeelden van mensen en culturen die het 'gemaakt' hebben en die ons een spiegel voorhouden met mooier, jonger, beter, groter, dan lijkt het of onze oer-verlangens slijten. We zijn en worden als de hoge ceder die geen oog meer heeft voor waar het om zou moeten gaan.

In tijden van crises, van oorlog, vluchtelingenstromen en ballingschap, en in onze tijd van milieuproblematiek en machtige heersers, uit op eigen roem en eigen volk eerst, komen vroeg of laat (en ja, vaak te laat) stromingen op gang, die ons in de oerspiegel van het verlangen laten kijken, er groeit weer behoefte naar vrede en rust, naar God en bescherming, naar vergeving en troost, naar hoop. In de diepste pijn en ellende wordt hoop geboren, kracht gevonden, geloof dat het kan, dat we het samen moeten doen.

We gaan ons afvragen dan, hoe we zaaien, en of we de tijd nemen om te laten ontkiemen, en te durven laten groeien, ons opnieuw te verbazen, dat het is en hoe het zo kan....

we vragen ons weer wanneer we het beste kunnen oogsten en hoe we de oogst gaan verdelen, ervoor zorgen dat er weer gezaaid kan worden...

We vragen ons af of we wel goed gezaaid hebben en niet alleen geoogst en verkocht als wij er de grootste winst uit konden halen en wat dat betekent voor anderen?

We gaan zien dat sommige ceders wel heel gegroeid hoog zijn ten koste van velen, van steeds meer mensen die het niet redden.

Er zullen stemmen opgaan van mensen die in hun ellende en (dreigende) armoede hun heil zoeken bij mensen die zeggen beter te weten, die de zwarte schapen zeggen te kunnen aanwijzen die de oorzaak zijn van wat er mis is. Ze misleiden mensen, ze gebruiken hen om er zelf beter van te worden en om de macht te kunnen overnemen.

En er zijn stemmen, van ergens over de horizon, van God, van Miriam Mekeba, van gewone mensen die lid zijn van AI, van Greenpeace, van Solidaridad, mensen van de Wereldwinkel, journalisten, fotografen, mensen die overal en nergens discussies aangaan, ons oproepen, ons bewust maken, dat het zo niet langer kan. Dat onze aarde naar de verdoemenis gaat. Dat wij ons moeten bezinnen op wat aarde is, dat we ons oefenen in het zien van twijgen die ons worden aangereikt en die we samen moeten leren zien en herkennen, om ze de kans te geven te groeien, te geloven in de groei, de tijd durven nemen om de groei te zien, door samen te bespreken wanneer we oogsten en hoe en met wie en voor wie. Ervoor zorgen dat iedereen meetelt. Samen te ervaren dat delen en snoeien echte oogst oplevert.

De aarde is de blauwe planeet die ons gegeven is. Er is geen aarde op die aarde die geen oogst oplevert. Oogst die past bij die aarde op die plek. Wij willen een superoogst die onze toenemende honger stilt, wij grijpen in, in wat ons gegeven en goddelijk is. Door deze houding schenden we onze aarde, tot, zo zegt Ezechiël, alle bomen in het veld zullen beseffen dat Ik de Heer ben die de hoge boom velt en een kleine boom doet groeien...

Wij worden opgeroepen om mosterdzaadjes te planten, zoals Miriam Mekeba dat deed met haar stem die hoop gaf en en nog steeds hoop geeft, die vrij zong, ook al kostte haar dat 30 jaar ballingschap. Samen kunnen we mosterdzaadjes planten, klein beginnen, van onderop, geloven in de kiemkracht ervan, totdat alle vogels waar ter wereld ook in de schaduw van de takken kunnen nestelen

Wij kunnen schoonheid ontdekken in een gerimpelde huid, we kunnen weten hoe zwaar de last is van kwetsbare mensen, hoe moeilijk en lang de weg in Sierra Leone zal zijn, laat ons in deze Andreas een oefenplaats zijn, een onderkomen voor alle mensen, waar niemand te groot en geen een te klein is. Dat we samen, met de mensen ver weg en

d
i
c
h
t
b
i
j
,

g
e
l
o
v